De Geest der Profetie: Leidend en Onderwijzend

Habakuks Twee Tafelen

Jeff Pippenger
2012-10-15

Habakuks Twee Tafels 3 van 95

Inleiding: Het fundament van Habakuks twee tafelen

Deze serie heet Habakuks Twee Tafelen. Tot dusver hebben wij bepaalde waarheden uit de Kaarten van 1843 en 1850 genomen, niet om die op dit punt Bijbels te verdedigen, maar om vast te stellen dat Ellen White deze waarheden onderschrijft. Onze stelling is dat, indien u deze fundamentele waarheden verwerpt, u tegelijkertijd de Geest der Profetie verwerpt. Wij willen dat allereerst vastgelegd hebben.

Overzicht van de Milleritische geschiedenis en de middernachtsroep

In onze eerste presentatie hebben wij de geschiedenis van de Millerieten geschetst, de wegmerken van 1798 tot 1844. In onze laatste presentatie hebben wij de geschiedenis van de vertoeftijd tot het sluiten van de deur op 22 oktober 1844 nader onderzocht, waarbij wij die tijd als de Middernachtsroep hebben geïdentificeerd. De Middernachtsroep trad de geschiedenis binnen op de kampbijeenkomst te Exeter, 12–17 augustus 1844, en duurde voort tot 22 oktober 1844. De vertoeftijd, die in maart 1844 begon, maakt deel uit van de Middernachtsroep en van het zuiveringsproces dat een volk voorbereidde om zijn boodschap te verkondigen.

Wij hoopten dit gisteren in uw harten en gedachten te bevestigen. Alle voorbeelden in Gods Woord van tijden van vertoeven spreken over het einde van de wereld. Ellen White zegt, in haar commentaar op 1 Korinthiërs 10:11: „Elk van de oude profeten sprak meer voor onze tijd dan voor de dagen waarin zij leefden.” In 1 Korinthiërs 10:11 staat: „Nu zijn al deze dingen hun overkomen tot voorbeelden; en zij zijn beschreven tot waarschuwing van ons, over wie de einden der wereld gekomen zijn.” De geschiedenis van de Millerieten is een geschiedenis van wat aan het einde van de wereld zal plaatsvinden. Al deze bijbelse geschiedenissen van de tijd van vertoeven en van wat daarop volgt, illustreren wat in de tijd van vertoeven van de Millerieten en in de Middernachtsroep zou plaatsvinden. Wij moeten deze dingen verstaan, omdat de geschiedenis zich zal herhalen.

De 2520: Ellen Whites bevestiging

Wij hebben ons beziggehouden met het eerste punt op deze Grafieken, hoewel wij het niet veel hebben genoemd. De eerste leerstelling die wij willen aantonen en die Ellen White duidelijk onderschrijft, is de 2520. De eerste twee presentaties waren bedoeld om ons hierheen te leiden. Morgen vroeg zullen wij beginnen de Dagelijkse op deze Grafiek te overwegen.

Het gedenken van de leiding en het onderwijs van de Heer

Laten wij beginnen met Life Sketches, bladzijde 196: „Wij hebben niets te vrezen voor de toekomst, tenzij wij de weg vergeten waarop de Heer ons heeft geleid, en Zijn onderricht in onze vroegere geschiedenis." Het enige waarvoor een christen met betrekking tot de toekomst te vrezen heeft, is dat hij van het pad afraakt en verloren gaat. Datgene waarvoor men bevreesd moet zijn, is het niet verkrijgen van het eeuwige leven. Hier zegt zuster White dat wij niets te vrezen hebben voor de toekomst, behalve twee dingen. Dit is een bekende passage uit de Geest der Profetie binnen het adventisme, maar zelden hoort men iemand uiteenzetten op welke leiding en op welke onderwijzingen zij doelt.

Wij zullen aantonen dat de leiding waarnaar zij verwijst, de geschiedenis van de Middernachtsroep is. In de geschiedenis van de Middernachtsroep gaf Christus leiding in de vertoeftijd, bij de komst en verkondiging van de Middernachtsroep, en bij het sluiten van de deur op 22 oktober 1844. Hij heeft die geschiedenis beschikt om een volk voort te brengen dat door het geloof met Hem het Allerheiligste kon binnengaan. Wij behoren te vrezen die bijzondere geschiedenis te vergeten, evenals Zijn leringen.

Wij zullen aantonen dat er een specifieke leer was die de Middernachtsroep voortbracht. Die leer was niet de val van het Ottomaanse Rijk op 11 augustus 1840, noch de toestand van de doden, die in de geschiedenis van de boodschap van de tweede engel in de Milleritische geschiedenis naar voren kwam. Het was een specifieke leer in de Milleritische geschiedenis die de Middernachtsroep voortbracht, waarin de Heere leiding gaf, en wij hebben niets te vrezen voor de toekomst, behalve dat wij Zijn leiding en Zijn leer vergeten.

Wij stellen dat het symbool van zowel Zijn leiding als Zijn onderricht de Middernachtsroep is. Laten wij deze passage uit Ellen Whites eerste visioen opnieuw lezen: „Op dit pad reisde het adventvolk naar de stad die zich aan het andere einde van het pad bevond. Achter hen, aan het begin van het pad, was een helder licht geplaatst, waarvan een engel mij zei dat het de middernachtsroep was. Dit licht scheen over het gehele pad en verlichtte hun voeten, opdat zij niet zouden struikelen. Indien zij hun ogen gericht hielden op Jezus, Die vlak vóór hen was en hen naar de stad leidde, waren zij veilig. Maar spoedig werden sommigen vermoeid, en zeiden dat de stad nog ver weg was en dat zij verwacht hadden reeds eerder daar te zijn binnengegaan. Dan zou Jezus hen bemoedigen door Zijn heerlijke rechterarm op te heffen, en van Zijn arm kwam een licht dat over de adventschare golfde, en zij riepen: 'Halleluja!' Anderen loochenden roekeloos het licht achter hen, en zeiden dat niet God hen zo ver had geleid."

Zij verloochenen de Middernachtsroep, en in verband met de Middernachtsroep betogen zij dat de Heere hen in de Middernachtsroep niet leidde. Zij verloochenen de leiding van God in de Middernachtsroep. „Het licht achter hen ging uit, zodat hun voeten in volslagen duisternis werden achtergelaten, en zij struikelden, verloren het doel en Jezus uit het oog, en vielen van het pad af, omlaag in de duistere en goddeloze wereld beneden."

De Middernachtsroep in Context

Wij zullen nogmaals de geschiedenis van de Middernachtsroep bezien om die in haar verband te plaatsen voordat wij de 2520 behandelen.

> Uit De Grote Strijd, blz. 391–395: „Toen de tijd verstreken was waarop de komst van de Heer voor het eerst was verwacht, in het voorjaar van 1844,”—dit is de vertoeftijd, de eerste teleurstelling—„waren zij die in geloof naar Zijn verschijning hadden uitgezien, gedurende een tijd vervuld van twijfel en onzekerheid. Terwijl de wereld hen beschouwde als volkomen verslagen en bewezen zag dat zij zich aan een begoocheling hadden overgegeven, bleef het Woord van God nog steeds hun bron van vertroosting. Velen gingen voort de Schriften te onderzoeken, de bewijzen van hun geloof opnieuw na te gaan en de profetieën zorgvuldig te bestuderen om verder licht te verkrijgen.”

Als velen dit deden, betekent dat dat er enkelen waren die het niet deden. Er staat niet „zij”; er staat „velen” — hier zijn twee klassen. „Het getuigenis van de Bijbel ter ondersteuning van hun standpunt scheen duidelijk en afdoende. Tekenen die niet verkeerd konden worden verstaan, wezen op de nabije komst van Christus. De bijzondere zegen van de Heere, zowel in de bekering van zondaren als in de herleving van het geestelijk leven onder christenen, had ervan getuigd dat de boodschap uit de hemel was. En hoewel de gelovigen hun teleurstelling niet konden verklaren, voelden zij zich ervan verzekerd dat God hen in hun vroegere ervaring had geleid.

> Verweven met profetieën die zij hadden beschouwd als betrekking hebbend op de tijd van de tweede komst, was onderricht dat in het bijzonder aangepast was aan hun toestand van onzekerheid en spanning en dat hen aanmoedigde geduldig te wachten in het geloof dat hetgeen nu voor hun verstand duister was, te zijner tijd duidelijk gemaakt zou worden.

In die alinea staat: „Verweven met profetieën die zij hadden beschouwd als van toepassing op de tijd van de wederkomst . . . .” Welke profetieën geloofden zij dat op de wederkomst van toepassing waren? De 2520, de 2300 en de 1335. Zij geloofden dat al deze drie tijdsprofetieën in 1843 eindigden, en dat dit de wederkomst was.

> Onder deze profetieën bevond zich die van Habakuk 2:1–4: „Ik wil op mijn wachtpost gaan staan en mij op de toren opstellen, en uitzien om te vernemen wat Hij tot mij spreken zal en wat ik antwoorden zal op mijn terechtwijzing. En de HEERE antwoordde mij en zei: Schrijf het visioen op en stel het duidelijk op tafelen, opdat men het in het voorbijlopen kan lezen. Want het visioen wacht nog op de vastgestelde tijd, maar ten einde zal het spreken en niet liegen; al vertoeft het, verbeid het, want het zal gewis komen, het zal niet uitblijven. Zie, zijn ziel, die zich verheft, is in hem niet oprecht; maar de rechtvaardige zal door zijn geloof leven.”

Reeds in 1842 deed de in deze profetie gegeven aanwijzing om „het gezicht op te schrijven en duidelijk op tafelen te stellen, opdat men het in het voorbijlopen leze” bij Charles Fitch de gedachte ontstaan een profetische kaart samen te stellen ter toelichting van de gezichten van Daniël en de Openbaring. De publicatie van deze kaart werd beschouwd als een vervulling van het door Habakuk gegeven bevel. Niemand merkte toen echter op dat in dezelfde profetie een schijnbare vertraging in de vervulling van het gezicht — een tijd van vertoeven — wordt voorgesteld. Na de teleurstelling kreeg deze Schriftplaats een zeer gewichtige betekenis: „Want het gezicht wacht nog

op de bestemde tijd, maar het spoedt zich naar het einde en liegt niet; al vertoeft het, verbeid het, want het zal gewis komen, het zal niet uitblijven. . . . Maar de rechtvaardige zal door zijn geloof leven."

De kaart van 1843 en de Geest der Profetie

Het doet er niet toe of u regulier werk verricht of ongeregeld werk—termen die Ellen White respectievelijk gebruikt voor conferentiewerk en zelfonderhoudend werk. Of u nu naar vooraanstaande zelfonderhoudende bedieningen binnen het adventisme gaat, of naar de General Conference of het Biblical Research Institute, als u hun naar de 1843 Chart vraagt, zullen zij zeggen: „Er staan veel fouten op deze Chart." Zij zijn het oneens met Ellen White, die zegt dat de Heer Zijn hand hield over „een fout" in sommige van de cijfers op deze Chart.

Maar zij stellen zich ook in oppositie tegen het Woord van God. In Habakuk staat dat dit gezicht „… niet liegen" zal. Het gezicht dat de Pioniers op de kaart van 1843 moesten plaatsen, en dat zij ook deden, is een vervulling van Habakuk 2. Dit is het gezicht dat zij op deze kaart moesten plaatsen, en Habakuk 2 zegt dat dit gezicht „… niet liegen" zal. Dus wanneer u zegt dat deze kaart „vol fouten" is, verzet u zich zowel tegen de Geest der Profetie als tegen de Bijbel.

> Een gedeelte van Ezechiëls profetie was eveneens een bron van kracht en vertroosting voor de gelovigen: „Het woord des HEEREN kwam tot mij, zeggende: Mensenkind, wat is dat voor een spreekwoord dat gij in het land Israëls hebt, luidende: De dagen worden verlengd, en elk gezicht faalt? Zeg hun daarom: Zo zegt de Heere HEERE … De dagen zijn nabij, en de vervulling van elk gezicht. … Ik zal spreken, en het woord dat Ik spreken zal, zal geschieden; het zal niet langer uitgesteld worden." „Die van het huis Israëls zeggen: Het gezicht dat hij ziet, is voor vele dagen die nog komen moeten, en hij profeteert van tijden die veraf zijn. Zeg daarom tot hen: Zo zegt de Heere HEERE; Geen van Mijn woorden zal nog langer uitgesteld worden, maar het woord dat Ik gesproken heb, zal volbracht worden." Ezechiël 12:21–25, 27, 28.

Twee Klassen van Aanbidders

Merk op dat zij spreekt over twee groepen aanbidders. Zij zegt dat velen, toen deze teleurstelling kwam, de profetieën bleven bestuderen, waarmee wordt aangeduid dat er een groep was die niet voortging. Wij zullen meer licht ontvangen over het onderscheid tussen de twee groepen.

De vervulling van Habakuk 2:1–4 is deze kaart van 1843 en de kaart van 1850. Zelfs in Habakuk zegt vers 4 dat de rechtvaardige door zijn geloof zal leven en hij wiens hart zich verheft. Het beschrijft twee klassen van aanbidders. De geschiedenis van de Middernachtsroep brengt twee klassen van aanbidders voort, en die twee klassen worden in Habakuk aangesproken.

In de volgende alinea, na te hebben verwezen naar Habakuk 2 en Ezechiël, identificeert zij een van de klassen: „de wachtenden." Wie zijn de wachtenden? Zij zijn degenen die Daniël 12 vervullen: „Welzalig is hij die blijft verwachten en komt tot de 1335." Deze klasse bestaat uit de wachtenden.

> De wachtenden verheugden zich, in de overtuiging dat Hij die het einde van het begin af kent, door de eeuwen heen had neergezien en, hun teleurstelling voorziende, hun woorden van moed en hoop had geschonken.

Wij kregen een telefoontje van een zuster die al enkele jaren werkzaam was in een van de Oost-Europese landen. Zij kwam daar vandaan, was naar de Verenigde Staten verhuisd, en toen zij deze boodschap begreep, verhuisde zij terug. Zij heeft weerstand ondervonden, waarbij haar vroegere kerkgemeenschap contact opnam met de leiding in haar land om „de deur voor haar te sluiten”. Onlangs heeft de Heer de deur voor haar geopend om deze boodschap met groepen te delen.

Zij belde vanmorgen vroeg en deelde mee dat één belemmering het vervoer was. Zij hadden een auto nodig om te reizen en deze boodschap te onderwijzen, maar het ontbrak hun aan de middelen. Zodra zij deze plaats hadden bereikt, zonden vrienden uit de Verenigde Staten, door de Heere overtuigd, voldoende geld om een auto te kopen.

Dit is het soort ervaring dat de teleurgestelden doormaakten. Zij waren teleurgesteld, maar de Heer leidde hen naar de Schriften om hen te bemoedigen, zeggende: "Deze teleurstelling vond plaats onder mijn leiding. Ga slechts voort."

> Ware het niet om zulke Schriftgedeelten geweest, die hen vermaanden met geduld te wachten en hun vertrouwen op Gods woord vast te houden, dan zou hun geloof in dat uur van beproeving hebben gefaald.

De gelijkenis van de tien maagden en de vertoeftijd

Merk op hoe zuster White de gelijkenis van de Tien Maagden verbindt met Habakuk 2, aangezien beide spreken over een vertoevenstijd en twee klassen van aanbidders.

> De gelijkenis van de tien maagden in Mattheüs 25 illustreert eveneens de ervaring van het adventvolk. In Mattheüs 24 had Christus, in antwoord op de vraag van Zijn discipelen aangaande het teken van Zijn komst en van het einde der wereld, enkele van de belangrijkste gebeurtenissen in de geschiedenis van de wereld en van de kerk vanaf Zijn eerste tot Zijn tweede advent aangewezen; namelijk de verwoesting van Jeruzalem, de grote verdrukking van de kerk onder de heidense en pauselijke vervolgingen, de verduistering van de zon en de maan, en het vallen van de sterren. Daarna sprak Hij over Zijn komst in Zijn koninkrijk en vertelde Hij de gelijkenis die de twee klassen van dienstknechten beschrijft die uitzien naar Zijn verschijning. Hoofdstuk 25 opent met de woorden: ‘Dan zal het Koninkrijk der hemelen gelijk zijn aan tien maagden.’ Hier wordt de kerk die in de laatste dagen leeft in beeld gebracht,”—nu past zij dit toe op de Milleritische geschiedenis, maar let op wat zij zegt—“Hier wordt de kerk die in de laatste dagen leeft in beeld gebracht,”—wie is “de kerk die in de laatste dagen leeft”? Dat zijn wij.
>
> Hetzelfde als waarop gewezen wordt aan het einde van hoofdstuk 24. In deze gelijkenis wordt hun ervaring geïllustreerd door de gebeurtenissen rond een Oosterse bruiloft. „Dan zal het Koninkrijk der hemelen gelijk zijn aan tien maagden, die hun lampen namen en uitgingen, de

> bruidegom tegemoet. En vijf van hen waren wijs en vijf waren dwaas. Zij die dwaas waren, namen wel hun lampen, maar namen geen olie met zich mee; de wijzen echter namen olie in hun kruiken, samen met hun lampen. Toen de bruidegom uitbleef, werden zij allen slaperig en sliepen in. En te middernacht klonk er een geroep: Zie, de bruidegom komt; gaat uit, hem tegemoet."

De komst van Christus, zoals aangekondigd in de boodschap van de eerste engel, werd geacht te zijn voorgesteld door de komst van de bruidegom. De wijdverbreide hervorming onder de verkondiging van Zijn spoedige komst kwam overeen met het uitgaan van de maagden. In deze gelijkenis worden, evenals in Mattheüs 24, twee klassen voorgesteld. Allen hadden hun lampen, de Bijbel, genomen en waren bij het licht daarvan uitgegaan om de Bruidegom te ontmoeten. Maar terwijl de dwazen hun lampen zonder olie namen, namen de wijzen olie mee in hun kruiken. De wijzen hadden de genade van God ontvangen, de wederbarende, verlichtende kracht van de Heilige Geest, die Zijn woord tot een lamp voor hun voet maakte. Zij onderzochten de Schriften om de waarheid te leren kennen en zochten ernstig naar reinheid van hart en leven. Dezen bezaten een persoonlijke ervaring en geloof in God en in Zijn woord, die niet door teleurstelling en uitstel tenietgedaan konden worden. Anderen handelden uit opwelling, vertrouwden op het geloof van hun broeders, stelden zich tevreden met goede gemoedsbewegingen, maar ontbeerden een grondig begrip van de waarheid of een waarachtig werk van genade. Zij waren niet voorbereid op uitstel en teleurstelling. Toen de beproevingen kwamen, bezweek hun geloof en brandden hun lampen zwak.

> „Terwijl de bruidegom uitbleef,"

Wanneer talmde de Bruidegom? 22 maart 1844. Hij talmt. Wat zal er nu gebeuren? Deze twee klassen zullen geopenbaard worden.

Wanneer wij de Middernachtsroep vergeten en van het pad afvallen naar de goddeloze wereld beneden, tonen wij dat wij het Evangelie niet begrijpen. Het Eeuwige Evangelie is het werk van Christus in het voortbrengen van twee klassen aanbidders, op grond van een beproevende profetische boodschap. Van de vertoeftijd tot het sluiten van de deur is dit het hoogtepunt van het Eeuwige Evangelie. Hier neemt de Heere twee klassen in de vertoeftijd, terwijl Hij hen met Zichzelf het oordeel tracht binnen te leiden, en onderwerpt Hij hen aan een beproevingsproces om te bewijzen of zij werkelijk olie hebben of niet. Dit is het hoogtepunt van Christus' werk om het goud van het schuim te scheiden, de tarwe van het onkruid, de wijzen van de dwazen.

> „Terwijl de bruidegom uitbleef, werden zij allen sluimerig en vielen in slaap.' Door het uitblijven van de bruidegom wordt het verstrijken van de tijd voorgesteld waarop de Heer werd verwacht, de teleurstelling en de schijnbare vertraging. In deze tijd van onzekerheid begon de belangstelling van de oppervlakkigen en halfhartigen spoedig te verflauwen en hun inspanningen te verslappen; maar zij wier geloof gegrond was op een persoonlijke kennis van de Bijbel, hadden een rots onder hun voeten die door de golven van teleurstelling niet kon worden weggespoeld. 'Zij allen sluimerden en sliepen'; de ene groep in zorgeloosheid en prijsgeving van haar geloof, de andere groep geduldig wachtend totdat helderder licht zou worden gegeven. Toch scheen laatstgenoemde in de nacht van beproeving in zekere mate haar ijver en toewijding te verliezen. De halfhartigen en oppervlakkigen konden niet langer steunen

> op het geloof van hun broeders. Ieder moet voor zichzelf standhouden of vallen.”

Toen de teleurstelling kwam, begonnen twee groepen op verschillende wijze te slapen; maar zelfs de wijze maagden verloren iets van hun ijver. De Heere leidde hierin, opdat Hij, wanneer de boodschap van de Middernachtsroep op de kampbijeenkomst te Exeter kwam, een werk onder hen zou volbrengen.

Het Beproevingsproces: De Vertoevingstijd en de Middernachtsroep

Uit Spirit of Prophecy, deel 4, bladzijde 228: Bedenk dat dit proces — de Middernachtsroep, vanaf de Tijdsvertraging tot aan het sluiten van de deur — is dat de Heere Zijn volk beproeft. De Middernachtsroep op de kampbijeenkomst te Exeter, in zijn verkondiging tot 22 oktober 1844, is slechts één deel van die geschiedenis. Hij kan niet worden losgemaakt van de tijd der vertoefing, die voorbereidt op het effect van de Middernachtsroep onder de twee klassen van aanbidders. U moet de Middernachtsroep verstaan, want indien u dat niet doet, valt u van het pad af.

> God had het voornemen Zijn volk op de proef te stellen. Zijn hand bedekte een vergissing in de berekening van de profetische perioden. Zijn hand, de hand van de Heere, bedekte één bijzondere vergissing in de berekening van de profetische perioden, in het meervoud. De adventisten ontdekten de dwaling niet, en zij werd evenmin ontdekt door de meest geleerde onder hun tegenstanders. De laatsten zeiden: „Uw berekening van de profetische perioden is juist. Er staat op het punt een grote gebeurtenis plaats te vinden; maar het is niet wat de heer Miller voorspelt; het is de bekering van de wereld, en niet de tweede komst van Christus.”

De tijd van verwachting verstreek, en Christus verscheen niet tot verlossing van Zijn volk. Zij die met oprecht geloof en liefde naar hun Heiland hadden uitgezien, ondervonden een bittere teleurstelling. Toch had de Heere Zijn doel bereikt: Hij had de harten beproefd van hen die beweerden op Zijn verschijning te wachten. Onder hen waren velen die eerder door vrees dan door liefde voor de waarheid waren gedreven. Toen de verwachte gebeurtenis uitbleef, verklaarden dezen dat zij niet teleurgesteld waren; zij hadden nooit geloofd dat Christus zou komen. Zij behoorden tot de eersten die de droefheid van de ware gelovigen bespotten.

Dit was het voornemen van de Heer. Wij hebben voor de toekomst niets te vrezen, behalve wanneer wij vergeten hoe de Heer ons in onze vroegere ervaring heeft geleid, en niets te vrezen, behalve wanneer wij de lessen van de Heer in onze vroegere ervaring vergeten. Wij willen hiermee zeggen dat u deze leiding niet van Zijn onderricht kunt scheiden.

> Levensschetsen van James White en Ellen G. White 1888, blz. 186–187: "God stelde zijn volk op de proef en toetste het door het verstrijken van de tijd in 1843. De vergissing—een uitzonderlijke vergissing—die zij maakten bij het berekenen van de profetische perioden, werd niet onmiddellijk ontdekt, zelfs niet door geleerde mannen die zich verzetten tegen de opvattingen van hen die uitzagen naar de komst van Christus. Deze diepzinnige geleerden verklaarden dat de heer Miller gelijk had in zijn tijdsberekening, hoewel zij hem bestreden met betrekking tot de gebeurtenis die die periode zou bekronen. Maar zij, evenals het wachtende volk van God, verkeerden in dezelfde dwaling ten aanzien van de kwestie van de tijd.

Wij geloven ten volle dat God in Zijn wijsheid heeft beschikt dat Zijn volk een teleurstelling zou ondervinden, die uitnemend geschikt was om harten te openbaren en ware karakters te ontwikkelen—niet alleen om hun harten te openbaren, maar om hun karakters te vormen, en dit tot een punt te brengen waarop dit zou worden aangetoond in de crisis die komt bij de Middernachtsroep. Degenen die de boodschap van de eerste engel hadden aangenomen uit vrees voor Gods oordelen, niet omdat zij de waarheid liefhadden en een erfenis in het koninkrijk des hemels begeerden, traden nu aan het licht in hun ware gedaante. Zij behoorden tot de eersten die de teleurgestelden bespotten, die oprecht verlangden naar en de verschijning van Jezus liefhadden. Deze hoogst indringende beproeving van God openbaarde de ware karakters van hen die zich aan verantwoordelijkheid en smaad zouden onttrekken door hun geloof te verloochenen in het uur der beproeving.

Zij die teleurgesteld waren geweest, werden niet in duisternis gelaten; want bij het onderzoeken van de profetische tijdsperioden met ernstige gebeden werd de dwaling ontdekt—de enkele dwaling—en werd de lijn van het profetische potlood doorgetrokken door de tijd van vertoeven heen. In de blijde verwachting van de komst van Christus was met het schijnbare vertoeven van het gezicht geen rekening gehouden, en dit was een droeve en onverwachte verrassing. Toch was juist deze beproeving ten hoogste noodzakelijk om de oprechte gelovigen in de waarheid te ontwikkelen en te versterken. De tijd van vertoeven was ten hoogste noodzakelijk. Zij zou niet alleen de twee groepen aan het licht brengen en een begin maken met de ontwikkeling van hun karakters, die in de geschiedenis van de Middernachtsroep tot aan de sluiting van de deur geopenbaard zouden worden, maar zij was ook noodzakelijk om hen te versterken die aan de rechte zijde van de kwestie zouden uitkomen. Gij kunt de tijd van vertoeven niet scheiden van de Middernachtsroep of van de sluiting van de deur.

Wanneer u de Middernachtsroep ontkent, ontkent u juist die geschiedenis. De Middernachtsroep is niet slechts de boodschap van Samuel Snow op de kampbijeenkomst te Exeter; zij is de ervaring van de vertoeftijd. Dit is waarheen de Heere leidde. Wij hebben niets te vrezen voor de toekomst, behalve wanneer wij de leiding des Heeren in onze vroegere geschiedenis vergeten—deze geschiedenis van de vertoeftijd en de Middernachtsroep, waarin Hij het eeuwige Evangelie in de Milleritische geschiedenis tot een hoogtepunt brengt en twee klassen van aanbidders voortbrengt.

> Vroege Geschriften, pagina 74: „Ik heb gezien dat de kaart van 1843 door de hand des Heeren werd geleid, en dat zij niet veranderd mocht worden; dat de cijfers waren zoals Hij ze hebben wilde; dat Zijn hand erover was en een vergissing in enkele van de cijfers verborg, zodat niemand die kon zien, totdat Zijn hand werd weggenomen.”

Het geheimenis van de ongerechtigheid en het beproevingsproces

Als wij tijd hadden, zouden wij het geheimenis der ongerechtigheid kunnen bespreken. Het geheimenis der ongerechtigheid kan meer dan één juiste omschrijving hebben, maar hier duidt het op het werk van Satan in het vermengen van het kwaad met het goede, van waarheid met dwaling, in de heilige geschiedenissen waarin de Heere Zijn volk beproeft. In de heilige geschiedenissen van de Schrift, waarin de Heere Zijn volk in een beproevingsproces brengt, zult u altijd het

geheimenis der ongerechtigheid zien — de werkzaamheid van Satan in het vermengen van waarheid met dwaling. Wanneer mensen tot dit punt van beproeving komen, heeft het geheimenis der ongerechtigheid de kwesties vertroebeld.

Toen de tijd van Noachs beproeving kwam, zegt de Bijbel ons dat het zaad van Satan daarvóór vermengd was met het zaad van God. Dit is wat ertoe leidde dat het geheimenis der ongerechtigheid in de dagen van Noach tot vervulling kwam, in Genesis uitgedrukt als de zonen van God die de dochters der mensen tot vrouwen namen—de vermenging van de twee zaden, het geheimenis der ongerechtigheid dat aan de beproeving van Noach voorafgaat.

Bij de beproeving van Mozes en de Rode Zee beschrijft de Schrift hoe Israël, dat bij de Rode Zee en bij de Sinaï op de proef gesteld zou worden, verdorven was geraakt door de leringen van Egypte nadat het daar zo lang had verbleven. Dat was het geheimenis der ongerechtigheid—beïnvloed worden door satanische leringen.

In de tijd van de Joden waren het de Griekse leringen die de weg bereidden voor de verwerping van hun beproevingsproces door het Sanhedrin.

In de Milleritische geschiedenis waren de Millerieten in de protestantse kerken zojuist tevoorschijn gekomen uit 1260 jaar pauselijke invloed, die het zuivere zaad met het onzuivere zaad verdorven had en zo een verborgenheid der ongerechtigheid voortbracht die aan de beproeving van de Milleritische geschiedenis voorafging.

Dat is het mysterie van de ongerechtigheid dat altijd aanwezig is.

Als u bestudeert hoe het geheimenis der ongerechtigheid werkt, ga dan naar Patriarchen en Profeten, het eerste hoofdstuk. Zuster White vertelt ons hoe satan het geheimenis der ongerechtigheid in de hemel ten uitvoer bracht. Er zou in de hemel een beproeving plaatsvinden met betrekking tot welke engelen zouden blijven en welke zouden worden verwijderd, en satan was juist daar in de hemel, voorafgaand aan dat beproevingsproces, het geheimenis der ongerechtigheid aan het volbrengen.

Satan deed dit door twijfel te insinueren, zijn woord boven Gods Woord te stellen en, nog belangrijker, anderen ertoe te brengen zijn valse leringen te verkondigen—een sinistere activiteit. Hij zou twijfel in uw geest leggen, en vervolgens zou u eropuit gaan en die twijfel tegenover een groep uiten. Als iemand bezwaar maakte tegen die twijfel, dan zou men zich over u beklagen, niet over hem.

Onlangs gaf een predikant in Spokane, Washington, commentaar op Early Writings, bladzijde 74, en zei: „Ik ben naar het woordenboek uit de tijd van Ellen White gegaan, het Webster's Dictionary, en figures heeft niets met rekenkunde te maken." De meeste mensen die dat hoorden, zouden het niet nagaan en hem geloven. Op zijn minst zaaide die predikant twijfel over wat de figures in deze passage voorstellen; in werkelijkheid loog hij. Webster's Dictionary van 1828 zegt: FIGURE, znw. In de rekenkunde, een teken dat een getal aanduidt, zoals 2, 7, 9.

Hij drukte twijfel uit en verrichtte het werk dat wordt voorgesteld als het geheimenis der ongerechtigheid. Hij maakte voor adventisten kenbaar, indien zij bereid zijn het te zien, dat men in deze tijd van de geschiedenis der aarde de waarheid voor zichzelf moet verstaan en niet naar mensen moet luisteren; want: „. . . de verborgenheid der ongerechtigheid is reeds werkzaam: . . . .”

> Vroege Geschriften, bladzijde 74: „. . . dat de getallen waren zoals Hij ze hebben wilde, dat Zijn hand over een fout in sommige van de getallen lag en die verborg, zodat niemand die kon zien, totdat Zijn hand werd weggenomen.”

Het is misleiding, en theologen doen dit vaak. Als u wilt begrijpen wat een woord in de Bijbel of in de Geest der Profetie betekent, wendt u zich niet eerst tot de woordenboeken; u wendt zich tot de profeet. Daniël gebruikt bijvoorbeeld het Hebreeuwse woord rum in Daniël 8:11, vertaald met „weggenomen”. Mensen denken dat het „verwijderd” betekent, maar Daniël gebruikt rum nog vijf andere keren, en het betekent nooit „wegnemen” — het betekent „opheffen en verheffen”. Daarom is de gedachte dat rum in Daniël 8:11 „wegnemen” betekent, het volgen van de traditie, en niet van de wijze waarop Daniël het woord gebruikte.

Evenzo met Ellen White: Als u wilt beweren dat in Early Writings, 74, „figures” kunstfiguren of afbeeldingen betekent, zou u kunnen zeggen: „Het woordenboek in Ellen Whites tijd zegt niet dat figures rekenkunde betekent,” in de veronderstelling dat de meeste mensen dit niet zullen nagaan. Maar als zij dat wel deden, zouden zij ontdekken dat figures wél rekenkunde betekent.

Maar de eerste plaats waar u heengaat, is naar Ellen White zelf: Wat bedoelt zij met cijfers? In Early Writings, bladzijde 74, zegt zij: “Zijn hand was erover en verborg een vergissing in sommige van de cijfers,” en op bladzijde 236 zegt zij: “Zijn hand bedekte een vergissing in de berekening van de profetische perioden.” De profetes maakt duidelijk dat haar terminologie, cijfers, de profetische perioden aanduidt—de rekenkunde, niet de illustratie.

Waarover hield de Heer dan Zijn hand? Hij hield Zijn hand over een vergissing in de berekening van de profetische perioden — de cijfers.

Ellen Whites bevestiging van de 2520

Dit is de kern van de zaak. Velen brengen dezelfde boodschap als wij, en ik steun hen. Maar wanneer het gaat om de 2520 en de vraag of Ellen White geloofde dat dit een geldige profetie was, dan is dit het argument—dit is het bewijs en hier moet u beginnen. Alle andere argumenten zijn geldig en waar, maar dit is het uitgangspunt.

In Early Writings, bladzijde 74, waar staat dat de Heere Zijn hand hield over een vergissing in sommige van de cijfers, bepaalt zij in hetzelfde boek op bladzijde 236 wat dat betekent: „Ik zag het volk van God blijde in verwachting, uitziend naar hun Heere. Maar God had het voornemen hen te beproeven.” Zij spreekt over de Vertoeftijd [22 maart 1844], de eerste teleurstelling.

Zij spreekt niet over de Teleurstelling op 22 oktober 1844, want ook daar zullen zij beproefd worden; maar hier spreekt zij over 22 maart 1844, de vertoeftijd: „God had het voornemen hen te beproeven.” „Zijn hand bedekte een vergissing in de berekening van de profetische perioden.” Hoe

zou Hij hen door de vertoeftijd beproeven? Door Zijn hand te houden over hun begrip van de profetische perioden. Voor de toekomst hebt u niets te vrezen, behalve voor zover wij vergeten hoe de Heere ons in het verleden heeft geleid, in de geschiedenis van de Millerieten en in Zijn onderwijzingen.

Deze profetische perioden zijn de leringen die de tijd van vertoeven voortbrachten. „Zijn hand bedekte een vergissing in de berekening van de profetische perioden. Zij die uitzagen naar hun Heer, ontdekten deze vergissing niet" — één enkele vergissing — „en ook de geleerdste mannen die zich tegen de tijd verzetten, zagen haar niet. God had beschikt dat Zijn volk een teleurstelling zou ondervinden. De tijd verstreek, en zij die met blijde verwachting naar hun Heiland hadden uitgezien, waren bedroefd en moedeloos, terwijl zij die de verschijning van Jezus niet hadden liefgehad, maar de boodschap uit vrees hadden aangenomen, verheugd waren dat Hij niet kwam op de verwachte tijd. Hun belijdenis had het hart niet geraakt en het leven niet gezuiverd. Het verstrijken van de tijd was uitnemend berekend om zulke harten te openbaren. Zij waren de eersten om zich af te keren en de bedroefde, teleurgestelden te bespotten die werkelijk de verschijning van hun Heiland liefhadden. Ik zag de wijsheid van God daarin, dat Hij Zijn volk beproefde en hun een doordringende toets gaf om te ontdekken wie in het uur van beproeving zouden terugdeinzen en zich afkeren.

Jezus en heel de hemelse heirschare zagen met medelijden en liefde neer op hen die met zoete verwachting hadden verlangd Hem te zien, Die hun zielen liefhadden. Engelen zweefden om hen heen om hen in het uur van hun beproeving te ondersteunen. Degenen die hadden nagelaten de hemelse boodschap aan te nemen, werden in duisternis gelaten, en Gods toorn ontbrandde tegen hen, omdat zij het licht niet wilden aannemen dat Hij hun uit de hemel had gezonden. Die getrouwe, teleurgestelde mensen, die niet konden begrijpen waarom hun Heer niet kwam, werden niet in duisternis gelaten. Opnieuw werden zij naar hun Bijbels geleid om de profetische tijdsperioden te onderzoeken. De hand des Heeren werd van de cijfers weggenomen, en de vergissing—enkelvoudig—werd verklaard.

Hier legt zij de vergissing uit in de cijfers op de kaart van 1843, en zij heeft reeds vastgesteld dat de cijfers de profetische perioden voorstellen. „Zij zagen dat de profetische perioden doorliepen tot 1844, en dat hetzelfde bewijs dat zij hadden aangevoerd om aan te tonen dat de profetische perioden in 1843 eindigden, bewees dat zij in 1844 zouden eindigen." Einde van de discussie! Ellen White hecht haar zegel van goedkeuring aan de 2520.

Er zijn slechts drie profetische perioden op de kaart van 1843 waarvan zij begrepen dat zij in 1843 eindigden: de 1335, de 2520 en de 2300. God hield Zijn hand over een vergissing in sommige van de cijfers—de profetische perioden op deze kaart—totdat Zijn hand werd weggenomen. Toen Hij Zijn hand wegnam, werden de getrouwe wachtenden ertoe geleid de profetische perioden opnieuw te bestuderen en ontdekten zij dat hetzelfde bewijs dat hen ertoe had gebracht te verkondigen dat de profetische perioden in 1843 werden afgesloten, toen werd erkend te bewijzen dat er twee in 1844 eindigden.

De 1335 begint in 508 n.Chr. en eindigt in 1843. De 2520 begint in 677 v.Chr. en wordt beïnvloed door de volheid van het jaar. De pioniers dachten dat deze in 1843 eindigde, maar begrepen later dat hetzelfde bewijsmateriaal dat hen ertoe had gebracht 1843 te voorspellen, aantoonde dat de profetie van de 2520 in 1844 eindigde. De profetie van de 2300 begint in 457 v.Chr., en zij hadden gedacht dat deze in 1843 eindigde, maar na de teleurstelling beseften zij, door hun studie van de profetische perioden, dat zij in 1844 eindigde.

Er zijn slechts drie profetieën waarvan zij voorspelden dat zij in 1843 zouden eindigen, en één daarvan doet dat ook: de 1335. Deze profetie is niet die waarover de Heere Zijn hand hield. Zij duidt de geschiedenis van de Millerieten aan vanaf de Tijd van Toeven, door de Middernachtsroep heen, tot aan 22 oktober 1844.

In de presentatie van gisteren eindigden wij met dit citaat van Ellen White: „Zalig zijn de ogen die de dingen hebben gezien welke in 1843 en 1844 werden gezien." Dit is: „Zalig is hij die tot 1843 komt." In de volgende alinea zegt zij: „De boodschap werd gegeven. En er mag geen uitstel zijn in het herhalen van de boodschap, want de tekenen der tijden gaan in vervulling; het afsluitende werk moet worden gedaan. Een groot werk zal in korte tijd worden verricht. Weldra zal door Gods beschikking een boodschap worden gegeven die zal aanzwellen tot een luide roep. Dan zal Daniël staan in zijn lot, om zijn getuigenis te geven." Manuscript Releases, deel 21, 437.

Dat Daniël in zijn lot staat, is vers 13 van Daniël 12. „Zalig zijn de ogen die de dingen hebben gezien die in 1843 en 1844 werden gezien" is vers 12. Ellen White geeft goddelijk commentaar op Daniël 12:12–13 en zegt dat deze verzen niet over een tijdsprofetie gaan, maar over een ervaring die 1843 en 1844 omvat, voortgebracht door een misverstand met betrekking tot 1843, dat een vertoeftijd teweegbrengt. Wanneer de vertoeftijd aanbreekt, „Zalig is hij die verwacht." Hoewel het gezicht vertoeft, wacht daarop. Zalig is degene die getrouw wacht vanaf de Vertoeftijd totdat de deur gesloten wordt. Wat de getrouwe in 1843 en 1844 ziet, is een zegen die hem binnenleidt in het Allerheiligste.

De profetie van 1335 eindigde in 1843 en markeerde de komst van de Middernachtsroep. De 2520 en 2300 profetische perioden eindigen in 1844. Ellen White zegt dat hetzelfde bewijs dat hen ertoe bracht te verkondigen dat de 2520, 2300 en 1335 in 1843 eindigden, toen werd erkend als bewijs dat zij in 1844 zouden eindigen.

> Licht uit het Woord van God scheen op hun positie, en zij ontdekten een vertoeftijd — „Al vertoeft zij [het gezicht], verbeid haar." In hun liefde voor de onmiddellijke komst van Christus hadden zij het vertoeven van het gezicht over het hoofd gezien, dat bestemd was om de waarlijk wachtenden openbaar te maken. Opnieuw hadden zij een tijdstip. Toch zag ik dat velen van hen zich niet boven hun bittere teleurstelling konden verheffen om die mate van ijver en kracht te bezitten die hun geloof in 1843 had gekenmerkt.
>
> Satan en zijn engelen triomfeerden over hen, en zij die de boodschap niet wilden aannemen, prezen zichzelf gelukkig om hun verziende oordeel en wijsheid doordat zij de misleiding, zoals zij die noemden, niet hadden aangenomen. Zij beseften niet dat zij de raad Gods tegen zichzelf verwierpen en samenwerkten met Satan en zijn engelen om Gods volk, dat de uit de hemel

> gezonden boodschap beleefde, in verwarring te brengen.

In deze geschiedenis zijn er twee groepen aanbidders. De ontrouwe groep bespot hen die wachten, maar de wachtenden worden teruggeleid naar de profetische perioden en komen tot het inzicht dat hetzelfde bewijs dat hen ertoe bracht de voltooiing van de 2520 en de 2300 in 1843 vast te stellen, zou aantonen dat zij in 1844 eindigden.

Hoewel de wachtenden dit erkenden, waren zij niet zó in vuur en vlam voor de Heere als vóór de eerste teleurstelling. Zij zouden opnieuw ontvlamd worden door de boodschap van de Middernachtsroep. De wachtenden hadden 1844, het einde van de profetieën, reeds vóór de Middernachtsroep begrepen.

De boodschap van de Middernachtsroep stelde de wachtenden in staat 22 oktober 1844 te identificeren. Met die informatie was het niet slechts ergens in 1844; het was op deze zeer dag, en dat verleende kracht aan de boodschap.

Ziet u het proces? De leringen die deze ervaring voortbrengen, zijn drie profetieën: de 1335, de 2300 en de 2520.

Nadat zij dit hadden beseft, begonnen zij te verkondigen: „Gaat uit van Babylon.” Dit is de boodschap van de tweede engel.

Laten wij duidelijk zijn: wat eindigt in de vertoeftijd? Het gebruik van de Kaart van 1843. Zij legden deze Kaart terzijde omdat zij nu begrepen dat de Heere in 1844 kwam, terwijl de Kaart 1843 vermeldde. Daarom legden zij de Kaart terzijde voor de geschiedenis van de boodschap van de tweede engel.

Wat wordt hun boodschap in de geschiedenis van de tweede engel? De laatste alinea legt het uit.

> De gelovigen in deze boodschap werden in de kerken onderdrukt. Een tijdlang werden degenen die de boodschap niet wilden aannemen, door vrees weerhouden ervan blijk te geven wat er in hun hart leefde; maar het verstrijken van de tijd openbaarde hun ware gevoelens. Zij wensten het getuigenis het zwijgen op te leggen dat de wachtenden zich gedrongen voelden te geven, namelijk dat de profetische perioden zich uitstrekten tot 1844.

Welke profetische perioden? De 2520, de 2300 en de 1335. Dat is hun boodschap in deze geschiedenis. Nu zeggen zij: „Wij begrijpen het! Deze profetieën reiken tot 1844.” Hun boodschap in de geschiedenis van de Middernachtsroep is de profetieën van 2520 en van 2300 jaar.

> Een tijdlang werden zij die de boodschap niet wilden aannemen, door vrees weerhouden de gevoelens van hun hart in daden om te zetten; maar het verstrijken van de tijd openbaarde hun ware gezindheid. Zij wensten het getuigenis het zwijgen op te leggen dat de wachtenden zich gedrongen voelden te geven, namelijk dat de profetische tijdsperioden zich uitstrekten tot 1844. Met klaarheid verklaarden de gelovigen hun vergissing—een merkwaardige vergissing—en gaven de redenen waarom zij hun Heer in 1844 verwachtten. Hun tegenstanders konden geen enkel argument aanvoeren tegen de krachtige gronden die werden aangevoerd. Toch ontbrandde de toorn van de kerken; zij waren vastbesloten niet naar bewijs

> te luisteren en het getuigenis uit de kerken te weren, opdat de anderen het niet zouden horen.

Wat gebeurt er wanneer u de 2520 in verband brengt met de 2300 dagen? In de Milleritische geschiedenis wordt u uit de kerken buitengesloten, en wordt er een poging gedaan die boodschap het zwijgen op te leggen.

> Zij die het niet waagden anderen het licht te onthouden dat God hun had gegeven, werden uit de kerken buitengesloten; maar Jezus was met hen, en zij verheugden zich in het licht van Zijn aangezicht. Zij waren bereid de boodschap van de tweede engel te ontvangen. Early Writings, 235–237.

Zonder in te gaan op een studie over de 2520, trachten wij aan te tonen dat Ellen White haar zegel van goedkeuring op de 2520 plaatst. Indien u dit niet kunt zien, dient u te bidden dat Jezus de schellen van uw ogen zal verwijderen. Ellen White zei dat hetzelfde bewijsmateriaal dat hen ertoe had gebracht 1843 te voorspellen, vervolgens aantoonde dat deze profetische perioden in 1844 eindigden. Zij duidt de profetische perioden, of de tijdsberekeningen, altijd in het meervoud aan. Er zijn slechts drie profetische perioden op de Kaart van 1843 die in 1843 eindigden.

Degene die wel in 1843 eindigt, de 1335, vereist, om grammaticaal correct te zijn, ten minste twee profetische perioden opdat zij „figuren" en „profetische perioden" kan zeggen. Indien er drie zijn en u er één wegneemt, dan zijn de twee die zij onderschrijft de 2520 en de 2300, ongeacht wat iemand anders ook moge zeggen.

In deze geschiedenis, met inbegrip van de Grote Teleurstelling van de adventisten op 22 oktober 1844, bewerkte de Heer een ervaring waarin zij uit de kerken werden buitengesloten, opdat zij niet zouden steunen op de invloed van mensen, maar op het Woord van God. Zij hadden die ervaring nodig om het geloof te hebben om met Jezus Christus het Allerheiligste binnen te gaan. Hij volmaakte hen om het eeuwige Evangelie tot voltooiing te brengen.

Getuigenis van de pioniers: James White en Uriah Smith

Vervolgens hebben wij twee pioniers, James White en Uriah Smith. Dit zijn de voornaamste mannen naar wie moderne theologen verwijzen om te beweren dat James White in 1863 de 2520 verwierp en dat Uriah Smith deze in zijn geschriften in de jaren 1870 en 1880 verwierp.

Wij keren terug naar 1844 en kort daarna om te zien hoe James White en Uriah Smith dezezelfde geschiedenis beschrijven die Ellen White zojuist heeft beschreven. Zij spreekt over de profetische perioden en over het feit dat de Heere Zijn hand terugtrok en de vergissing zichtbaar werd, en dat doen deze twee pioniers eveneens.

Ellen White zegt niet „2520" of „zeven tijden", maar Uriah Smith en James White doen dat wel. Zij maken duidelijk dat de profetische perioden die in deze geschiedenis werden erkend, de 2520 en de 2300 waren.

> James White, Review and Herald, deel 1, 9 juli 1851: „Zegt een tegenwerper: 'Ik geloof niet dat de middernachtsroep reeds is uitgegaan.' Evenmin geloven wij dat de middernachtsroep door ons is gehoord, of dat dit ooit het geval zal zijn. De roep van Mattheüs 25:6: 'Zie, de

> bruidegom komt,' behoort tot de geschiedenis van een oosterse bruiloft. Maar dat er een roep werd gegeven, en in het najaar van 1844 ten volle werd aangenomen door het gehele Adventlichaam, die goed overeenkomt met de middernachtsroep van de gelijkenis, behoort niet ontkend te worden door hen die daarin een ervaring hebben gehad."

James White behandelt een geschiedenis waarin mensen de Middernachtsroep verwerpen en van het pad afvallen. Hij reageert hierop en zal deze geschiedenis bespreken.

> „Het kwam op de juiste tijd. De roep van de gelijkenis volgde onmiddellijk op de vertraging en het sluimeren en slapen. Dit volgde op onze vertraging, nadat wij teleurgesteld waren, en bereikte onze oren terwijl wij ons in een sluimerende toestand bevonden. Die roep wekte de tien maagden op en bracht hen ertoe hun lampen in orde te brengen. Dit, vergezeld van de kracht van de Geest, wekte het Adventvolk op en leidde hen ertoe de Bijbel te onderzoeken als nooit tevoren, en zichzelf en hun wereldse bezittingen geheel aan de Heere toe te wijden. Degenen die de roep deden uitgaan dat de Heere in de zevende maand van 1844 zou komen, zagen duidelijk dat de profetische perioden zich tot die tijd uitstrekten; daarom bewees het bewijs dat uit de perioden was aangevoerd om aan te tonen dat de Advent in 1843 zou zijn, dat deze in 1844 zou zijn. Toen zagen wij een fout in die wijze van berekening die de 2300 dagen in 1843 deed eindigen. Niemand van hen die tegen de Advent schreven, zag haar. De hand van de Voorzienigheid bedekte de vergissing totdat de tijd kwam dat zij gezien moest worden. De fout bestond hierin dat men 457 volle jaren van de 2300 aftrok, waardoor 1843 overbleef, zonder enige rekening te houden met het gedeelte van het jaar 457 v.C. dat reeds verstreken was toen het bevel uitging, vanwaar de 70 weken worden gerekend."

> „Onze gedachten werden gericht op dat tijdstip, [1843,] uit het feit dat, wanneer men de verschillende profetische perioden dateert vanaf die jaren waaraan de beste chronologen de vervulling toekennen van die gebeurtenissen die hun aanvang moesten markeren, zij alle dat jaar leken te eindigen."

Nu zegt hij ons welke profetische perioden zij dachten dat in 1843 eindigden.

> „Dit was echter slechts schijn." Slechts schijnbaar eindigden zij in 1843. Zij zouden ontdekken dat zij in 1844 eindigden.

> „Wij dateren de 'zeven tijden', of 2520 jaren, vanaf de gevangenschap van Manasse, die door chronologen, met grote eenstemmigheid, op 677 v.Chr. wordt gesteld." Dit zijn de profetische perioden waarmee zij zich bezighielden. „Dit is de enige datum waarvan wij ooit zijn uitgegaan voor de aanvang van deze periode; en wanneer men 677 v.Chr. van 2520 jaren aftrekt, blijft 1843 n.Chr. over. Wij bemerkten echter niet dat, aangezien er 677 volle jaren v.Chr. en 1843 volle jaren n.Chr. nodig zouden zijn om 2520 jaren te voltooien, dit ons er tevens toe zou verplichten deze periode zover in 1844 n.Chr. te verlengen als zij na het begin van 677 v.Chr. mocht zijn aangevangen."

De profetische perioden waarbinnen „de hand van de Voorzienigheid zijn hand over de vergissing hield", omvatten de 2520.

> Uriah Smith: „Toen de tijd na AD1843 voortduurde, begonnen velen te vragen naar de redenen van hun teleurstelling met betrekking tot het jaar van hun verwachte verlossing. Toen werd ingezien dat, indien men alle profetische perioden liet aanvangen in de jaren v.C., waarin wij hun begin altijd hadden gedateerd, zij niet respectievelijk voltooid zouden zijn, zelfs onder de veronderstelling dat onze chronologie en de datering van hun begin juist waren, vóór een zeker moment binnen het jaar 1844. Zo zouden de zeven tijden, of 2520 jaren, aanvangende in 677 v.C. — het grote jubeljaar, of 2450 jaren [niet weergegeven op noch de kaart van 1843 noch die van 1850.], aanvangende in 607 v.C. — en de 2300 jaren van Daniël, aanvangende in 457 v.C. — aangezien een deel van elk van die jaren, vanaf welke de profetische perioden respectievelijk werden gedateerd, reeds was verstreken vóór het plaatsvinden van de verschillende gebeurtenissen die hun aanvang markeerden — noodzakelijkerwijs even ver in AD1844 moesten doorlopen als zij respectievelijk ná het begin van de jaren v.C. aanving(en) waarvan zij afzonderlijk worden gerekend, teneinde óf het aantal jaren in elk te voltooien, óf de juistheid van onze chronologie te toetsen. Maar er was geen aanwijzing voor het tijdstip, in de respectieve jaren v.C., waarop de verschillende perioden begonnen; en bijgevolg kon het tijdstip in het jaar van hun beëindiging niet nauwkeurig worden vastgesteld.”

Uriah Smith en James White getuigen beiden dat de profetische perioden waarvan werd erkend dat zij in 1844 eindigden, de 2520 en de 2300 jaren waren, waarbij zij dezelfde uitdrukkingen gebruiken als Ellen White in Early Writings, bladzijde 236 en volgende.

De Keten van de Waarheid: de beginpunten van William Miller

> Vroege Geschriften, bladzijde 230: „God zond Zijn engel” — de engel Gabriël — „om in te werken op het hart van een landbouwer” — William Miller — „die de Bijbel niet had geloofd, om hem ertoe te brengen de profetieën te onderzoeken. Engelen Gods bezochten die uitverkorene herhaaldelijk, om zijn denken te leiden en voor zijn verstand profetieën te ontsluiten die voor Gods volk steeds duister waren geweest. Het begin van de keten der waarheid werd hem gegeven, en hij werd ertoe geleid schakel na schakel te onderzoeken, totdat hij met verwondering en bewondering opzag tegen het Woord van God. Hij zag daarin een volmaakte keten van waarheid. Dat Woord, dat hij als niet geïnspireerd had beschouwd, opende zich nu voor zijn oog in zijn schoonheid en heerlijkheid. Hij zag dat het ene gedeelte van de Schrift het andere verklaart,” — Gabriël toonde hem de methode die wij proof-texting noemen, regel op regel, hier een weinig en daar een weinig.

Gabriël gaf hem het begin van de keten der waarheid en de methode van het aanhalen van bewijsplaatsen.

> William Miller, Advent Review and Sabbath Herald, 18 april 1854: "Uit een verdere studie van de Schriften concludeerde ik dat de zeven tijden van heidense suprematie moesten aanvangen toen de Joden ophielden een onafhankelijke natie te zijn bij de gevangenschap van Manasse, die volgens de beste chronologen op 677 v.C. werd gesteld; dat de 2300 dagen begonnen met de zeventig weken, die de beste chronologen dateerden vanaf 457 v.C.; en dat de 1335 dagen, aanvangende met het wegnemen van het dagelijkse en het oprichten van de gruwel die verwoesting brengt, [Daniël 12:11] moesten worden gedateerd vanaf de oprichting van de

> pauselijke suprematie, na het wegnemen van heidense gruwelen, en die, volgens de beste historici die ik kon raadplegen, gedateerd moesten worden vanaf omstreeks 508 n.C."

Ellen White zegt dat Gabriël aan William Miller het begin van de keten der waarheid gaf, en William Miller getuigt dat de drie beginpunten die hem werden gegeven 508 n.Chr., 677 v.Chr. en 457 v.Chr. zijn. De beginpunten van deze profetieën, die de geschiedenis van de Middernachtsroep voortbrachten, werden hem gegeven door de engel Gabriël.

De laatste misleiding: de Geest der Profetie verwerpen

> Selected Messages, boek 1, blz. 48: "Satan is . . . voortdurend het valse naar voren aan het brengen—om van de waarheid af te leiden. De allerlaatste misleiding van Satan zal zijn om het getuigenis van de Geest van God krachteloos te maken." De laatste misleiding van Satan is de Geest der Profetie te vernietigen.

Indien u deze fundamentele waarheden verwerpt, verwerpt u tegelijkertijd de Geest der Profetie. Ellen White betuigt haar instemming met de 2520. Verwerp de 2520, en u werpt zowel het kind als het badwater weg.

> „Satan tracht er . . . voortdurend naar het onechte op te dringen — om van de waarheid af te leiden. De allerlaatste misleiding van Satan zal zijn het getuigenis van de Geest van God krachteloos te maken. 'Waar geen visioen is, verwildert het volk' (Spreuken 29:18)." Zij spreekt over het verwerpen van de Geest der Profetie en zegt in samenhang daarmee dat, indien u de Geest der Profetie verwerpt, waar geen visioen is, het volk verwildert. Wat is het visioen? Indien u de Geest der Profetie verwerpt, wat is dan het visioen dat u mist?
>
> „Schrijf het gezicht op en stel het duidelijk op tafelen, opdat hij die het leest, daarop moge lopen." Habakuk 2:2 (KJV). Indien u de Geest der Profetie verwerpt, zult u de Kaart van 1843 verwerpen; en indien u deze Kaart verwerpt, verwerpt u de Geest der Profetie.
>
> „Satan zal op ingenieuze wijze, op verschillende manieren en door verschillende instrumenten, eraan werken het vertrouwen van Gods overblijfsel in het ware getuigenis aan het wankelen te brengen. Er zal een haat tegen de Getuigenissen worden aangewakkerd die satanisch is." Soms denken wij bij „satanisch" aan sinistere daden, maar in Patriarchen en Profeten wordt ons gezegd dat Satan werkt door twijfel te insinueren. Dat is de satanische aanval tegen de Geest der Profetie en deze fundamentele waarheden. Het geschiedt door mensen die wij geacht worden te vertrouwen en die deze twijfels insinueren.
>
> Er zal een haat tegen de Getuigenissen worden aangewakkerd die satanisch is. De werkingen van Satan zullen erop gericht zijn het geloof van de gemeenten daarin aan het wankelen te brengen, en wel om deze reden: Satan kan niet zo'n vrije baan hebben om zijn misleidingen binnen te voeren en zielen in zijn dwalingen te verstrikken, indien acht wordt geslagen op de waarschuwingen, bestraffingen en raadgevingen van de Geest van God. Selected Messages, boek 1, 48.

Terwijl wij dit tot een afronding brengen, zeg ik, wanneer Zuster White zegt dat wij niets te vrezen hebben voor de toekomst, behalve dat wij vergeten hoe de Heere ons heeft geleid, dat de leiding

van de Heere waarover zij spreekt de geschiedenis is vanaf de Vertoeftijd tot aan de gesloten deur—de geschiedenis die wordt aangeduid met de term De Middernachtsroep. Wij hebben niets te vrezen voor de toekomst, behalve dat wij vergeten hoe de Heere ons heeft geleid in de ervaring van de Middernachtsroep, en ook de leringen die met deze leiding verbonden zijn. De leringen die deze ervaring hebben voortgebracht, zijn de drie tijdsprofetieën, die aanvangen met de data die door de engel Gabriël aan William Miller werden gegeven. Wij hebben niets te vrezen voor de toekomst, behalve dat wij deze leringen vergeten, met inbegrip van de 2520, die de ervaring van de Middernachtsroep hebben voortgebracht, terwijl de Heere de Millerieten leidde door de climax van het Eeuwige Evangelie.

> Spalding and Magan, bladzijden 305–306: „Eén ding is zeker: die Zevendedagsadventisten die hun plaats innemen onder Satans banier, zullen eerst hun geloof opgeven in de waarschuwingen en terechtwijzingen die vervat zijn in de Getuigenissen van Gods Geest.” U verwerpt de Grondslagen, dan verwerpt u de Geest der Profetie. Indien u de Geest der Profetie verwerpt, verwerpt u de Grondslagen. Zij gaan samen. Waar geen Geest der Profetie is, is geen gezicht.
>
> De oproep tot grotere toewijding en heiliger dienst wordt gedaan en zal gedaan blijven worden. Sommigen die nu Satans ingevingen vertolken, zullen tot bezinning komen. Er zijn mensen op belangrijke vertrouwensposten die de waarheid voor deze tijd niet begrijpen. Aan hen moet de boodschap worden gebracht. Indien zij haar aannemen, zal Christus hen aanvaarden en hen tot medewerkers met Hem maken. Maar indien zij weigeren naar de boodschap te luisteren, zullen zij zich scharen onder de zwarte banier van de vorst der duisternis.
>
> Mij is opgedragen te zeggen dat de kostbare waarheid voor deze tijd zich meer en meer duidelijk openbaart aan de menselijke geest. In bijzondere zin moeten mannen en vrouwen eten van Christus’ vlees en zijn bloed drinken. Er zal een ontwikkeling van het begrip zijn, want de waarheid is vatbaar voor voortdurende uitbreiding. De goddelijke Oorspronggever van de waarheid zal in nauwere en steeds nauwere gemeenschap komen met hen die voortgaan Hem te kennen. Wanneer Gods volk zijn woord ontvangt als het brood des hemels, zullen zij weten dat zijn opgang bereid is als de dageraad. Zij zullen geestelijke kracht ontvangen, zoals het lichaam lichamelijke kracht ontvangt wanneer voedsel wordt gegeten.
>
> Wij begrijpen het plan des Heeren om de kinderen Israëls uit de Egyptische slavernij te voeren en hen door de woestijn naar Kanaän te leiden, nog niet ten halve.
>
> „Wanneer wij de goddelijke stralen opvangen die uit het evangelie schijnen, zullen wij een helderder inzicht verkrijgen in de Joodse bedeling en een diepere waardering voor haar gewichtige waarheden. Ons onderzoek van de waarheid is nog onvoltooid. Wij hebben slechts enkele lichtstralen opgevangen. Zij die niet dagelijks studenten van het Woord zijn, zullen de vraagstukken van de Joodse bedeling niet oplossen. Zij zullen de waarheden die door de tempeldienst worden onderwezen niet begrijpen. Het werk van God wordt belemmerd door een wereldse opvatting van zijn grote plan. Het toekomstige leven zal de betekenis ontvouwen van de wetten die Christus, gehuld in de wolkkolom, aan zijn volk gaf.” Spalding and Magan, 305–306.

Die adventisten die het merkteken van het beest ontvangen en onder Satans banier staan, verwerpen eerst de Geest der Profetie.

Er zijn in deze passage twee categorieën: zij die voortgaan om de Heere te kennen, blijven Zijn vlees eten en Zijn bloed drinken, en voortgaan Gods Woord te bestuderen, en zij die dat niet doen. De ontwikkeling van de waarheid is niet voltooid; zij zullen dingen te zeggen hebben over de heiligdomsdienst die nog niet gezegd zijn. Zij zullen de verandering van bedeling in de tijd van Christus benadrukken, als voorafschaduwing van de verandering in de Milleritische tijd, vooruitwijzend naar de bedeling waarin Christus overgaat van het oordeel over de doden naar het oordeel over de levenden. Zij zullen dingen te zeggen hebben over het Heiligdom en over de wijze waarop de Heere in deze veranderingen van bedelingen Zijn bewegingen markeert door de uitstorting van Zijn Geest.

Nog een paar citaten en we zijn bijna klaar.

Zijvende-dags Adventisten die de Middernachtsroep verwerpen, vallen van het pad af en verwerpen de leidingen des Heren en de leerstellige onderwijzingen die de geschiedenis van de Middernachtsroep voortbrengen. Dat is wat wij te vrezen hebben—dat wij die onderwijzingen verwerpen en die ervaring niet begrijpen. Door zo te handelen verwerpen wij de Geest der Profetie.

Zuster White hecht haar zegel van goedkeuring aan de 2520. Wij zullen aantonen hoe zij haar zegel van goedkeuring hecht aan andere waarheden op de kaart van 1843.

Aan het einde van de wereld, wanneer dit alles in onze geschiedenis tot de climax van het Eeuwige Evangelie komt, zal het adventisme worden geconfronteerd met het drievoudige beproevingsproces dat vooraf is uitgebeeld, zoals blijkt uit de ervaring van William Miller.

William Miller maakte drie fouten: (1) Hij verwierp de Middernachtsroep en viel van het pad af naar de goddeloze wereld beneden. (2) Daarna vertrouwde hij op menselijke invloed, Joshua Himes. (3) Hij verwierp de sabbat.

Er rees een vraag: „Verwierp hij de sabbat of het heiligdom?” Het onderwijs dat in die periode veranderde van het heiligdom op aarde naar het Heiligdom in de hemel, is mogelijk niet ten volle door Miller begrepen. Toen Ellen White naar het Allerheiligste werd geleid, zag zij de Tien Geboden in de ark van het verbond, en rondom het sabbatsgebod was een heilige glans.

Wat Miller verwierp, was de Wet van God — de sabbat. Zo verwierp Miller de Middernachtsroep, stelde vervolgens zijn vertrouwen op vlees, en ontving daarna het merkteken van het beest. Dat wordt herhaald aan het einde van de wereld.

> Getuigenissen, deel 5, bladzijde 211: “Hier zien wij dat de kerk — het heiligdom des Heeren — als eerste de slag van de toorn van God trof. De oude mannen, zij aan wie God groot licht had gegeven en die als wachters over de geestelijke belangen van het volk hadden gestaan, hadden hun toevertrouwde plicht verraden.” Zij geeft hier commentaar op Ezechiël 8 en 9, de verzegeling. Zuster White zegt dat de verzegeling in Ezechiël 9 dezelfde is als de verzegeling van Openbaring 7. Zij spreekt over de tijdsperiode van de verzegeling van de 144.000. Zij zegt

> dat degenen die wachters hadden moeten zijn, hun toevertrouwde plicht hadden verraden.
>
> „Zij hadden het standpunt ingenomen dat wij niet behoeven uit te zien naar wonderen en de duidelijke openbaring van Gods kracht zoals in vroegere dagen. De tijden zijn veranderd." Hun eerste dwaling was dat zij zich verzetten tegen de Middernachtsroep en zeiden: „Wat in deze geschiedenis van de Middernachtsroep plaatsvond, herhaalt zich niet." Zij raken van het pad af.
>
> "Deze woorden versterken hun ongeloof, en zij zeggen: De Heere zal geen goed doen, noch zal Hij kwaad doen. Hij is te barmhartig om Zijn volk met gericht te bezoeken. Zo is 'Vrede en veiligheid' de roep van mannen die hun stem nooit meer als een bazuin zullen verheffen om Gods volk hun overtredingen en het huis van Jakob hun zonden te tonen. Deze stomme honden die niet wilden blaffen, zijn degenen die de rechtvaardige wraak van een vertoornd God zullen ondervinden. Mannen, jonge vrouwen en kleine kinderen komen allen tezamen om." Testimonies, deel 5, 211.
>
> Jeremia zei, sprekende over de tweede mislukking van William Miller: „Zo zegt de HEERE: Vervloekt is de man die op een mens vertrouwt, en vlees tot zijn arm stelt, en wiens hart van de HEERE afwijkt." Jeremia 17:5 (KJV). Indien u op een mens vertrouwt, wijkt uw hart af van de HEERE.

De eerste verwerping aan het einde is de Middernachtsroep, een herhaling van de openbaring van de kracht van God. De tweede is het steunen op vlees. De derde is de Zondagswet.

> Er kunnen slechts twee klassen zijn. Iedere partij wordt duidelijk gemerkt, hetzij met het zegel van de levende God, hetzij met het merkteken van het beest of van zijn beeld. Iedere zoon en dochter van Adam kiest óf Christus óf Barabbas als zijn aanvoerder. En allen die zich aan de zijde van de ontrouwen plaatsen, staan onder Satans zwarte banier en worden beschuldigd van het verwerpen en smadelijk bejegenen van Christus. Hun wordt ten laste gelegd dat zij de Heer van leven en heerlijkheid opzettelijk kruisigen. Review and Herald, 30 januari 1900.

Eén ding is zeker: die Zevendedagsadventisten die hun standpunt innemen onder Satans banier, zullen allereerst hun vertrouwen in de Geest der Profetie opgeven.

Het adventisme herhaalt het drietraps beproevingsproces waarin William Miller faalde. Maar engelen staan gereed om Miller op te wekken en hem thuis te brengen bij zijn Heiland. Voor adventisten die het merkteken van het beest ontvangen, zijn dat niet de engelen die op hen wachten.

> Keer op keer is mij getoond dat de ervaringen van Gods volk in het verleden niet als dode feiten mogen worden beschouwd. Wij mogen het verslag van deze ervaringen niet behandelen zoals wij een almanak van het vorige jaar zouden behandelen. Het verslag moet in gedachten worden gehouden, want de geschiedenis zal zich herhalen. Publishing Ministry, 175.

Waarom moeten wij de Middernachtsroep gedenken? Omdat de geschiedenis zich zal herhalen. In deze geschiedenis is de boodschap die de schudding zal veroorzaken de 2520 en de 2300; hierdoor zullen mensen uit de kerken worden gedreven.

Maar zal deze geschiedenis, de Middernachtsroep, daadwerkelijk herhaald worden, of is het slechts geschiedenis? Let op dit volgende citaat:

> Er is een wereld die in de goddeloosheid ligt, in misleiding en verblinding, in de schaduw des doods zelf,—slapend, slapend. Wie gevoelen zieleangst om hen te wekken? Welke stem kan hen bereiken? Mijn geest werd naar de toekomst gevoerd, wanneer het sein zal worden gegeven: „Zie, de Bruidegom komt; gaat uit hem tegemoet." Maar sommigen zullen hebben getalmd om de olie te verkrijgen tot het bijvullen van hun lampen, en te laat zullen zij ontdekken dat het karakter, dat door de olie wordt voorgesteld, niet overdraagbaar is. Review and Herald, 11 februari 1896.

Deze geschiedenis van de Middernachtsroep wordt tot op de letter herhaald.

Ellen White begreep dat de 2520 een geldige tijdsprofetie was en dat deze door de Heer werd gebruikt om de vertoefperiode voort te brengen, de teleurstelling die de ervaring teweegbracht welke mannen en vrouwen voorbereidde om door geloof met Christus het Allerheiligste binnen te gaan.

Wij hebben nog niet getracht de 2520 vanuit de Bijbel te bewijzen. In deze studie van Habakuks Twee Tafelen willen wij eerst duidelijk maken dat Ellen White deze leerstellingen onderschrijft, die heden ten dage door het adventisme worden verworpen; vervolgens zullen wij overgaan tot de Bijbelse studie.